

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/114/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125010927
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3125010927.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Miroslavy Šibíkovej na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. septembra 2025 prejednal sťažnosť odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v NOO a ÚVTOS v Trenčíne, ktorú podal proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2PP/35/2025 zo dňa 06.08.2025 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného A. B. zamietla, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Trestným rozkazom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 6T/87/2023 zo dňa 19.02.2024 bol A. B. odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b), c) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok a 2 mesiace, na výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Tento trest vykonával v období od 16.05.2024 do 16.07.2025.

Trestným rozkazom (bývalého) Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2T/11/2021 zo dňa 01.03.2021 bol A. B. odsúdený pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov, ktorého výkon bol podmiennečne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 24 mesiacov s uložením povinnosti, aby v tejto skúšobnej dobe podľa svojich schopností zaplatil zameškané výživné. Následne bolo rozhodnuté uznesením Okresného súdu Námestovo sp. zn. DK-2T/11/2021 zo dňa 16.07.2024 podľa § 418, § 419 a § 420 Tr. por. v spojení s § 50 ods. 4 Tr. zák. o jeho neosvedčení sa v tejto skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia a súčasne bolo rozhodnuté, že trest odňatia slobody vo výmere 14 mesiacov si vykoná so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Tento trest vykonáva od 15.07.2025 a jeho predpokladaný koniec má mať dňa 16.09.2026.

Uznesením Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2PP/35/2025 zo dňa 06.08.2025 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) bol podľa § 415 ods. 1 Tr. por. s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. zamietnutý návrh odsúdeného A. B. o podmiennečné prepustenie z výkonu vyššie uvedených trestov odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odsúdený sťažnosť, ktorú zahlásil do zápisnice o verejnom zasadnutí ihneď po vyhlásení uznesenia.

V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že s napadnutým uznesením nesúhlasí. Ďalej poukázal najmä na to, že má splnenú zákonnú podmienku pre podmienené prepustenie, keď vo výkone trestu sa správa riadne, plní si povinnosti a má pozitívne hodnotenie zo strany ústavu. Ďalej uviedol, že po prepustení má

zabezpečené bývanie, rodinné zázemie a možnosť zamestnania. Má tiež exekúciu, ktorú musí splácať a chce aj pomáhať svojej družke. Dodal, že plateniu výživného sa nevyhýbal úmyselne. Navrhol, aby krajský súd napadnuté uznesenie zrušil a aby bol podmiennečne prepustený na slobodu.

Krajský súd v Trenčíne, ako súd nadriadený súdu prvého stupňa, primárne zistiac, že podaná sťažnosť je prípustná (§ 185 Tr. por.), bola podaná oprávnenou osobou (§ 186 Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 187 Tr. por.), na neverejnom zasadnutí podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Krajský súd v prvom rade uvádza, že súd prvého stupňa správne procesne postupoval, keď o návrhu odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody rozhodoval na verejnom zasadnutí, pričom napadnuté uznesenie vyhlásil po vykonaní (podľa názoru krajského súdu) potrebného aj dostatočného dokazovania. Odsúdený tu mal možnosť vyjadriť sa pred súdom prvého stupňa k priebehu svojho doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody, ako aj k dôvodom, pre ktoré navrhoval svoje podmiennečné prepustenie.

Z písomného odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že súd prvého stupňa sa zaoberal zákonnými podmienkami pre podmiennečné prepustenie podľa § 66 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák., ktoré musia byť pre pozitívne rozhodnutie o podmiennečnom prepustení každého odsúdeného splnené vždy súčasne.

K splneniu týchto zákonných podmienok krajský súd uvádza, že splnenie formálnej podmienky z pohľadu dĺžky doteraz vykonaných trestov odňatia slobody bolo preukázané, nakoľko odsúdený už vykonal zákonom požadované časti z výmer všetkých uložených trestov odňatia slobody (viac ako 1/2 z obidvoch trestov) (ďalej len „trest odňatia slobody“).

Krajský súd sa tiež stotožnil i s ďalšími závermi súdu prvého stupňa, že u odsúdeného síce bola splnená prvá materiálna podmienka spočívajúca v polepšení sa odsúdeného, ako aj že u odsúdeného nebola splnená druhá materiálna podmienka spočívajúca v očakávaní vedenia riadneho života na slobode. K tomu krajský súd dodáva, že najmä splnenie alebo nesplnenie týchto dvoch zákonných podmienok je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, ktoré je založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, jednotlivo i v ich súhrne.

Krajský súd ďalej pripomína, že zmyslom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol páchatel' automaticky prepustený po vykonaní stanovenej doby na slobodu, bez zreteľa na to, aká je prognóza jeho ďalšieho správania. Podmiennečné prepustenie je totiž na mieste len v tom prípade, ak vzhľadom ku všetkým okolnostiam, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko recidívy. Takou okolnosťou, ktorá má pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení význam, je aj predchádzajúci spôsob života odsúdeného vrátane jeho trestnej minulosti. Posúdenie otázky prípadnej recidívy je svojím spôsobom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, pričom súd je vždy odkázaný na objektívne okolnosti, medzi ktoré je nutné považovať i doterajšie sklony odsúdeného k páchaniu trestnej činnosti, vrátane jej početnosti.

V zhode s názorom súdu prvého stupňa aj krajský súd považuje nápravu odsúdeného za podstatne sťažnú, a to z dôvodov, na ktoré podrobne poukázal už súd prvého stupňa. Krajský súd na tomto mieste len v celom rozsahu poukazuje na jeho správne úvahy a závery, s ktorými sa stotožňuje.

Krajský súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na zistenia, že odsúdený je kriminálne narušenejšou osobou so sklonmi k páchaniu najmä trestného činu zanedbania povinnej výživy (celkovo má pre tento trestný čin 6 záznamov v registri trestov) a majetkovej trestnej činnosti, vo vzťahu ku ktorým je teda špeciálnym recidivistom, pričom doposiaľ má celkovo v registri trestov už 11 záznamov (vrátane jedného cudzozemského odsúdenia). V tejto súvislosti ďalej krajský súd uvádza, že odsúdený má síce niektoré odsúdenia zahladené, resp. v skúšobných dobách podmiennečných odsúdení sa osvedčil alebo bol

účastný amnestie, avšak z hľadiska komplexného hodnotenia osoby odsúdeného z pohľadu jeho sklonov k páchaniu trestnej činnosti je možné na takého odsúdenia prihliadnúť z hľadiska naplnenia poslednej materiálnej podmienky, a teda či sa môže od neho (už) očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, t.j. že neexistuje pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy.

Vo vzťahu k osobe odsúdeného a všeobecnému účelu trestu je predovšetkým zrejmé, že v minulosti opakovane podmiennečne odložené tresty odňatia slobody nie vždy u neho splnili zákonom predpokladaný účel, keď v prípade troch odsúdení na takýto trest, konkrétne Okresného súdu Pezinok sp. zn. 1T/30/2009, Okresného súdu Galanta sp. zn. 1T/181/2010 a (bývalého) Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 2T/11/2021, napokon došlo k nariadeniam nepodmiennečných trestov odňatia slobody. Naviac odsúdený sa vo výkone trestu nenachádza po prvýkrát a dokonca už bol jedenkrát aj podmiennečne prepustený, ale, ako to vyplýva z jeho odpisu registra trestov, v skúšobnej dobe určenej pri tomto podmiennečnom prepustení, ktorá mu plynula v období od 25.09.2013 do 25.09.2016, sa dopustil trestnej činnosti v Českej republike (skutok zo dňa 24.08.2016, resp. trestný čin krádeže, odsúdenie Okresným súdom Vsetín sp. zn. 3T/128/2016), ako aj trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdený práve (bývalým) Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 2T/11/2021 (skutok totiž spáchal v období od 30.03.2011 do 01.03.2021, s výnimkou období od 15.06.2011 do 25.09.2013 a od 01.11.2013 do 28.02.2014). Na tom nič nemení ani skutočnosť, že aj napriek tomu bolo rozhodnuté o jeho osvedčení sa v tejto skúšobnej dobe podmiennečného prepustenia. V súhrne je možné dospieť k záveru, že doteraz odsúdenému uložené sankcie, vrátane nepodmiennečných trestov odňatia slobody, ktoré vykonal, celkom zjavne nevedli k jeho náprave a k vedeniu už len riadneho života a odsúdený sa v podstate kontinuálne ďalej dopúšťal ďalšej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 482/18 zo dňa 28.11.2018, z ktorého vyplýva, že najmä opakovane páchaná trestná činnosť v krátkych intervaloch nasledujúcich po prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody môže naznačovať, že od odsúdeného nie je možné očakávať vedenie riadneho života.

Osobu odsúdeného, vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, je preto možné charakterizovať ako osobu s výraznými sklonmi k páchaniu trestnej činnosti, pričom je zjavné, že z pohľadu predchádzajúcich odsúdení mal dostatok možností preukázať snahu o vedenie riadneho života a zmenu svojho správania, avšak tieto vôbec nevyužil.

Odsúdený spôsobom svojho predchádzajúceho života teda preukázal, že „len hrozba“ výkonu trestu odňatia slobody skutočne nepostačuje na splnenie zákonom predpokladaného účelu trestu a je potrebné na neho pôsobiť práve výkonom trestu odňatia slobody, pretože na slobode zjavne nie je schopný viesť riadny život a tento je schopný viesť iba v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody (s poukazom na už vyššie uvedené konštatovanie, že počas doterajšieho výkonu trestu odňatia slobody sa polepšil).

I keď ústav na výkon trestu konštatoval u odsúdeného menej priaznivú resocializačnú prognózu s tým, že ho odporučil aj podmiennečne prepustiť, krajský súd sa s týmito závermi nestotožnil, nakoľko predchádzajúci spôsob života odsúdeného nedáva dostatočnú záruku, že jeho protiprávne konanie sa už nebude opakovať. Podľa názoru krajského súdu je v prípade odsúdeného riziko recidívy skôr vysoké, vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti. Naviac konštatovania a návrhy ústavu na výkon trestu majú pre konajúce súdy len odporúčací charakter, lebo inak by ani nebolo potrebné, aby o podmiennečných prepusteniach rozhodovali súdy.

Napokon k sťažnostnej námietke odsúdeného, že sa nevyhýbal plateniu výživného úmyselne, krajský súd uvádza, že obidve odsúdenia, pre ktoré vykonáva trest odňatia slobody, sú pre úmyselné neplnenie vyživovacej povinnosti.

Záverom krajský súd uvádza, že účelom trestu je najmä ochrana spoločnosti pred páchatelom trestnej činnosti a trest má odrádzať aj ostatných členov spoločnosti od páchania trestných činov. Je tak v záujme dovŕšenia nápravy odsúdeného a splnenia účelu uloženého trestu odňatia slobody, aby ho odsúdený aj v celosti vykonal (keďže predpokladaný koniec trestu má

už dňa 16.09.2026 a svoje podmienené prepustenie dovedy už nemôže opätovne navrhnúť – § 415 ods. 1 Tr. por.).

Preto krajský súd podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného zamietol ako nedôvodnú, keď odsúdený nespĺňal jednu z troch zákonných podmienok na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.